

UCHWAŁA Nr XXXIV/304/05
RADY MIASTA EŁKU
z dnia 28 czerwca 2005 roku

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę kasacyjną Katarzyny Przestrzelskiej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie Wydział II Ogólny z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie sygn. akt SA/OI 15/05

Na podstawie art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z 1999r. Nr 41 poz. 412 i Nr 111 poz. 1279, z 2000r. Nr 12 poz. 136, Nr 109, poz. 1157, Nr 120 poz. 1268, z 2001r. Nr 5, poz. 42, Nr 14 poz. 124, Nr 100 poz. 1085, Nr 115 poz. 1229 i Nr 154 poz. 1804, z 2002r. Nr 25 poz. 253, Nr 113, poz. 984 i Nr 130, poz.1112), w związku z art. 85 ust.2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003r. Nr 80, poz. 717, Dz.U. z 2004r. Nr 6, poz. 41, Dz.U. z 2004, Nr 141, poz. 1492), Rada Miasta Ełk uchwała co następuje:

§1.

1. Nie uwzględnąć zarzutów zawartych w skardze kasacyjnej Katarzyny Przestrzelskiej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie Wydział II Ogólny z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie sygn. akt SA/OI 15/05.

2. Wnieść do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości.

§2.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta.

§3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta Ełku
Krzysztof Marcińczyk

ZAŁĄCZNIK DO UCHWAŁY NR XXXIV/304/05
RADY MIASTA EŁKU
z dnia 28 czerwca 2005 roku

Uzasadnienie.

Po przeanalizowaniu zarzutów opisanych w skardze kasacyjnej Rada Miasta Ełku uzasadnia odmowę ich uwzględnienia jak niżej.

Ad. 1) Odnośnie zarzutu naruszenia Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Skarżąca nie wykazała jakie w szczególności prawa i w jaki sposób zostały naruszone ani też jakie wolności i w jaki sposób zostały ograniczone. Ogólne poczucie krzywdy nie może w tym przypadku zastąpić szczegółowego wykazania obszarów naruszenia prawa. Postępowanie w sprawie sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Ełk Jeziorna” było prowadzone zgodnie z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, co zbadał i potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie. Skarżąca nie wykazała, że wskutek naruszenia prawa nie powzięła informacji o działaniach Gminy Miasta Ełk, że wskutek naruszenia prawa odmówiono jej honorowania posiadanych uprawnień w lub uprawnienia te ograniczono w trakcie postępowania przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Ełk Jeziorna”. Wobec braku dowodów na takie postępowanie Gminy Miasta Ełk zarzut naruszenia praw zapisanych w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności uznajemy za bezzasadny. Ingerencja w prawo własności w sposób zgodny z prawem jest uprawnieniem społeczeństwa wobec jednostki. Ingerencja ta jest ograniczona prawem i ocena jej bezzasadności powinna być poparta przedstawieniem dowodu na naruszenie prawa. Jest zrozumiałe, że właściciel, któremu część jego nieruchomości będzie odebrana może pozostawać z poczuciem krzywdy, lecz prawo przewiduje odpowiednie odszkodowania. W tym przypadku zważono pomiędzy szkodą jaką poniesie osoba prywatna i szkodami jakie niewątpliwie poniesie społeczność lokalna w przypadku usankcjonowania niezgodnego z przepisami rozwiązania ruchu pieszego na skrzyżowaniu, szczególnie na trasie dojścia dzieci do szkoły. Działanie Gminy Miasta Ełk, niezależnie od tego, że jest zgodne z prawem jest również zgodne z interesem społecznym. W takim przypadku może wystąpić i występuje możliwość naruszenia prawa własności w imię interesu społecznego. Przy analizie stanu prawnego należy podkreślić, że obecny, obowiązujący miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego „Ełk Jeziorna” ustala na własności Skarżącej zagospodarowanie w formie drogi i zabudowy mieszkalnej wielorodzinnej, co daje podstawy do pełnego wywłaszczenia. Zapisy w uchwale Nr XXVII/249/04 z dnia 28 grudnia 2004 roku Rady Miasta Ełku w sprawie rozpatrzenia zarzutów Skarżącej do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Ełk Jeziorna” zawierają stwierdzenia powodujące zmianę dotychczasowego stanu prawa miejscowego na znacznie korzystniejszy dla Skarżącej, dający jej możliwość wykonania nowej zabudowy o charakterze jednorodziennym w zamian za odszkodowanie i możliwość pozostania w dotychczasowym budynku w trakcie budowy.

Ad 2). Odnośnie zarzutu naruszenia art. 21 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku, odrzucamy zarzut w tym zakresie. Z przepisów Konstytucji nie wynika zakaz przeznaczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gruntów prywatnych na cele związane z urządzaniem dróg publicznych. Natomiast ten sam art. 21 w ust. 2 dopuszcza wywłaszczenia na cele publiczne za słusznym odszkodowaniem. Niewątpliwie budowa drogi publicznej jest celem publicznym, co określa w art. 6 p. 1) ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o

planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w art. 17 p. 1) określa sposób zawiadomienia o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przez ogłoszenie w miejscowej prasie oraz obwieszczenie, a także w sposób zwyczajowo przyjęty. Prezydent Miasta Ełk wykonał wszystkie te czynności zgodnie z zapisem ustawy. Zarzut, że nie użyto do ogłoszenia gazety produkowanej w mieście Ełku jest nieuzasadniony, ponieważ przy jego poważnym traktowaniu należało by ustalić, że każda gmina ma w swojej siedzibie do dyspozycji gazetę produkowaną lokalnie, bowiem przy jej braku nie mogła by wykonać ustawowego obowiązku ogłoszenia w prasie miejscowej. Za prasę miejscową Prezydent Miasta uznał gazetę redagowaną i wydawaną w regionie i zawierającą wiadomości regionalne i lokalne. Występuje dość czytelny podział na dzienniki centralne, ogólnopolskie i regionalne ukazujące się wyłącznie lokalnie. Za prasę miejscową uznano tą prasę, która jest czytana i dystrybuowana w danym miejscu, czyli dostępna w tym regionie i w tym mieście, nie zaś miejscowo wytwarzana czy redagowana.

Ad 3) Odnośnie zarzutu naruszenia art. 31 ust. 3 przez przyznanie priorytetowego znaczenia wymogom Rozporządzenia Ministra transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie odrzucamy zarzut i uzasadniamy to zarówno ustawową (art. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 o drogach publicznych) jak i konstytucyjną (art. 31 ust. 3 Konstytucji) zasadą rozdzielenia interesu publicznego i prywatnego i ograniczenia praw dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego, co niewątpliwie ma miejsce w przypadku konieczności zapewnienia bezpieczeństwa na drodze publicznej.

Ad 4) Odnośnie zarzutu naruszenia art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku przez naruszenie prawa do własności polegające na nieuwzględnieniu potrzeby ochrony interesu obywatela odrzucamy ten zarzut i uzasadniamy to tym, że projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie pozbawia Skarżącej całości jej nieruchomości i nie powoduje w skutkach konieczności zmiany miejsca zamieszkania i sposobu życia. Po zajęciu części działki Skarżącej nr geod 3623/7, która ma obecnie powierzchnię 1627 m² pod drogę publiczną, pozostała część tej działki o powierzchni około 968 m², o kształcie zbliżonym do kwadratu, pozostaje z przeznaczeniem pod zabudowę budynkiem mieszkalnym jednorodzinny. W stosunku do przeciętnej powierzchni działek pod zabudowę jednorodzinną na sąsiednich terenach (przy ul. Jana Pawła II, ul. Św. Wojciecha i Św. Dominika Savio położonych w odległości 200 do 300 m powierzchnie działek pod zabudowę jednorodzinną zamykają się w przedziale od ok. 600 m² do ok. 1000 m²) jest to działka duża umożliwiająca zabudowę budynkiem jednorodzinny i prawidłowe użytkowanie w tym zakresie. Gwarantowane ustawą z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami odszkodowanie oparte na cenie rynkowej nieruchomości daje możliwość wybudowania budynku mieszkalnego nie gorszego niż posiadany obecnie z jednoczesną możliwością przebywania w dotychczasowym budynku, po jego wykupieniu przez Miasto Ełk, do czasu wybudowania nowego, zgodnie z zapisami w uchwale nr XXVII/249/04 Rady Miasta Ełku z dnia 28 grudnia 2004 r.

Ad. 5) Odnośnie zarzutu naruszenia art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku przez naruszenie zasady równości odrzucamy ten zarzut i uzasadniamy to tym, że w zarzucie jest mowa o nierównej szerokości chodników na poszczególnych ulicach, co wynika z zasłóci i warunków jakie na tych ulicach utrzymuje ich właściciel. Wspomniana ul. Kilińskiego jest od bardzo dawna drogą krajową, w niektórych miejscach zbyt wąską, stąd chodniki tej ulicy mają różną szerokość na całej jej długości. Nie ma to związku z sytuacją przy ul. Jana Pawła II, którą to ulicę projektowano pod rządami późniejszych przepisów w sposób prawidłowy. Ponadto, naszym zdaniem, art. 2 Konstytucji mówi o sprawiedliwości społecznej wobec obywateli, zaś sprawy szerokości chodników regulują przepisy szczególne.

Ad. 6) Odnośnie zarzutu naruszenia art. 140 kodeksu cywilnego przez niewłaściwą ingerencję w prawo własności odrzucamy ten zarzut i uzasadniamy to tym, że działania Miasta Ełk w zakresie ingerencji w prawo własności są prowadzone w trybie przewidzianym ustawami i w granicach określonych przez przepisy, bowiem sporządzanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest działaniem przewidzianym ustawą. Ingerencje we własność prywatną wynikające z planowania przestrzennego mają, co do zasady, umocowanie ustawowe. Uzasadnienie przez Miasto Ełk ingerencji w prawo własności uzasadnionym interesem publicznym w niezbędnym dla tego interesu zakresie jest wystarczające dla wypełnienia zapisu art. 140 kodeksu cywilnego.

Ad 7) Odnośnie zarzutu naruszenia art. 1 ust. 2 p. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym to przywołany przepis został uchylony art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zaś uchylona ustawa nie zawierała w art. 1 ustępów. Odnośnie meritum zarzutu – wyjaśnienie Ad 4) jest odpowiednie również dla tego zarzutu.

Ad 8) Odnośnie zarzutu naruszenia art. 18 ust. 2 p. 1 „u. z. p.” wobec braku wyraźnego określenia przepisu trudno odnieść się do zarzutu. Zarówno uchylona jak i aktualna wersja ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie zawiera w art. 18 ust. 2. punktu 1. Odnosząc się do treści zarzutu nie uznajemy za naruszenie prawa postępowania Prezydenta Miasta Ełku przy ogłaszaniu publikacji związanych z omawianym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego „Ełk Jeziorna”. Wyjaśnienie Ad 2) jest odpowiednie również dla tego zarzutu.

Ad 9) Odnośnie zarzutu naruszenia art. 24 ust. 3 „u. z. p.” stwierdzamy, że nie możemy przyporządkować tego przepisu ze względu na nieczytelną podstawę prawną. Odnośnie meritum zarzutu zawierającego oczekiwania, że Miasto Ełk powinno spowodować powstanie innego rozwiązania, znacznie dogodniejszego dla Skarżącej, jej zarzut odrzucamy i informujemy, że inne rozwiązania takiego skrzyżowania również istnieją, którymi mogą być: forma ronda, forma skrzyżowania z wysepkami dla pieszych. Opisane rozwiązania wymagają znacznie więcej terenu i nie zostały wzięte pod uwagę, przyjęto formę zwykłego skrzyżowania wraz jego niezbędnymi elementami technicznymi. Nie można natomiast zrezygnować z chodnika zapewniającego podstawowe bezpieczeństwo dla ruchu pieszych, szczególnie w rejonie skrzyżowania i szczególnie na trasie dojścia dzieci do szkoły podstawowej, gdzie standardem staje się opieka osoby nad dziećmi na przejściu przez jezdnię. Proponowane przez Skarżącą rozwiązanie obejścia jej nieruchomości przez przechodzenie na drugą stronę jezdni i w pewnej odległości z powrotem powodowało by stan stałego naruszania tej zasady przez dzieci i dorosłych i chodzenie po jezdni, jak to ma miejsce obecnie, ponieważ ludzie, a szczególnie dzieci, starają się często skrócić drogę nie zważając na niebezpieczeństwo.

Ad 10) Zarzut nie dotyczy Miasta Ełk.

Ad 11) Zarzut nie dotyczy Miasta Ełk.

Ad 12) Odnośnie zarzutu naruszenia przepisów Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Wodnej z 2 marca 1999 r. stwierdzamy, że dopuszczenie możliwości stosowania odstępstw ma, ze swej natury, zastosowanie w sytuacjach, w których zastosowanie normy przepisu nie jest możliwe lub mogło by spowodować znaczne szkody społeczne. W takim przypadku zarówno autor planu, a w szczególności projektant dróg, jak i Prezydent Miasta prowadzący postępowanie w sprawie uchwalenia planu, biorą na siebie odpowiedzialność za zastosowanie odstępstwa i skutki wynikłe z przyjęcia rozwiązania powodującego narażenie zdrowia lub życia osób przebywających w rejonie skrzyżowania. Sugestii, że ustępując przed zasadą nienaruszalności prawa własności należało by odstępować od normy przepisu wybierając rozwiązania ryzykowne z punktu widzenia bezpieczeństwa pieszych nie przyjmujemy. Nie korzystanie z odstępstwa od normy prawa nie jest naruszeniem prawa.

Przewodniczący Rady Miasta Ełku
Krzysztof Marcińczyk